

Sygn. akt III AUa 507/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SA Bożena Grubba SA Maria Sałańska - Szumakowicz (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Kowalewska

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2017 r. w Gdańsku

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt VIII U 1087/14

I. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;

II. zasądza od ubezpieczonej na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 7.200,00 (siedem tysięcy dwieście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje i postępowania kasacyjnego.

SSA Maria Sałańska - Szumakowicz SSA Maciej Piankowski SSA Bożena Grubba

Transkrypcja wygłoszone uzasadnienia wyroku

[Sędzia sprawozdawca 00:00:02.599]

Uzasadnienie w sprawie sygnatura akt III AUa 507/15. Spór w przedmiotowej sprawie koncentrował się na kwestii, czy odwołująca podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Sprawa była już rozpoznawana przez Sądy obu Instancji, a wyrok Sądu Apelacyjnego został uchylony przez Sąd Najwyższy i sprawę przekazano Sądowi II Instancji do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja ZUS była uzasadniona. Przypomnieć trzeba, że uchylając poprzedni wyrok Sądu Apelacyjnego Sąd Najwyższy wskazał, że

okazjonalny najem lokalu mieszkalnego nie stanowi przejawu prowadzenia działalności gospodarczej w myśl artykułu 2-go Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z artykułem 6-tym ustęp 1 punkt 5-ty Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Nadto zaznaczył, że wynajmowany przez odwołującą lokal został nabyty w ramach wspólności ustawowej małżeńskiej na zaspokojenie własnych potrzeb mieszkaniowych, a jego koszt był finansowany z kredytu nie zaciągniętego na potrzeby działalności gospodarczej. Dlatego też w sprawie istotne znaczenie ma to, jaka była relacja pomiędzy przedmiotem działalności gospodarczej a czynnościami związanymi z najmem prywatnym, mianowicie czy doszło do przekazania całości lokalu na cele działalności gospodarczej, czy dochód z wynajmu lokalu stanowił przychód z działalności gospodarczej, czy dochód osoby fizycznej i to odpowiednio do..., odpowiednio do udziału współwłasności w nieruchomości, czy doszło do zmian opodatkowania, czy czynsz był opłacany na bankowy rachunek firmowy czy prywatny, a także czy wynajem jednego lokalu i związany z nim obowiązek jego utrzymania w odpowiednim stanie technicznym oraz ponoszenie kosztów reklamy oraz wysokich składek na ubezpieczenie społeczne może być uznane za działalność gospodarczą prowadzoną w celach zarobkowych. Sąd Najwyższy podkreślił też, że nie jest działalnością gospodarczą działalność mająca na celu obsługę własnego majątku, choćby była przesycona motywem zysku. Tymczasem w ocenie Sądu II Instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala stwierdzić, że lokal będący przedmiotem umowy najmu z dnia 2 grudnia 2013 roku został wciągnięty do środków trwałych przedsiębiorstwa oraz że czynsz z tytułu najmu stanowił przychód z działalności gospodarczej, nie zaś prywatnej, i to obojga małżonków, a tylko wtedy można byłoby uznać, że wynajem lokalu dokonywany był w ramach działalności gospodarczej i nie stanowił zarządzania majątkiem prywatnym. Odwołująca nie zaoferowała w tym zakresie żadnych dowodów, podczas gdy w świetle dotychczas ujawnionych okoliczności to na niej spoczywał ciężar dowodów w sprawie. Powyższe okoliczności nie pozwalają zaś uznać, że na dzień wydania zaskarżonej decyzji założona przez odwołującą działalność gospodarcza miała charakter zorganizowany. Biorąc zaś pod uwagę wysokość czynszu za wynajem lokalu stanowiącego niezmienny przychód oraz obciążeń fiskalnych odwołującej, podatkowych i z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, czy też dodatkowych kosztów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, nie sposób uznać, że zamiarem odwołującej było osiąganie zysków. Prowadzi to do wniosku, że wynik finansowy prowadzonej działalności był nieistotny i intencją odwołującej nie było podjęcie i wykonywanie zarobkowej działalności gospodarczej, lecz wyłączenie do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania wysokich świadczeń. Okoliczność, iż odwołująca we wrześniu 2014 roku wynajęła budynek mieszkalny nie ma znaczenia dla oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji, zwłaszcza, że odwołująca w przypadku tej umowy także nie wykazała, na jakiej podstawie włada tym budynkiem i czy władztwo to związane jest z działalnością gospodarczą i czy czynsz z tytułu najmu stanowił przychód z działalności gospodarczej, ani też czy nadal wynajmuje lokal będący przedmiotem umowy z dnia 2 grudnia 2013 roku. W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu I Instancji i oddalił odwołanie stosownie do artykułu 386 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego. O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie artykułu 98 paragraf 1 i paragraf 3 Kpc w związku z artykułem 108 paragraf 1 Kpc oraz w oparciu o paragraf 11 ustęp 2 oraz paragraf 12 ustęp 1 punkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania, apelacji i skargi kasacyjnej.

[koniec 00:05:13.447]